

Čas běží jako bláznivý, já nechytím ho ani vy. Tak nějak to zpíval tenkrát před mnoha lety náš božský Kája. Jo, jo a vono je to vopravdu tak. Život utíká jako voda v tý naší Litavce a než se nadějete, je konec. No a já už to mám taky za sebou.

Tuhle sem se bincal takhle nad městem a tu mi napadlo, že když mám teď fůru času a ty úžasný možnosti, že se zaletím podívat za klukama na Brdy.

Nabral jsem směr na Rokycany, přelít Žďár a už to frčím nad prostor. Netrvalo dlouho a kolem se to začalo zvedat. Řeknu vám popravdě, chyběli mi letový zkušenosti, ze shora jsem Brdy nikdy neviděl a tak přišli pochopitelně problémy. Šeřilo se, trochu mlha, viditelnost mizerná a já se vám tam mezi těma vrškama zamotal, že jsem ani nevěděl, kde sem. Vystoupal jsem rači trochu vejš, rozhlížím se a hele, už sem doma. Tamhle napravo bliká Praha, tedy myslím ten kopec Prahu. Srovnal sem to, trochu se vrátil a to už se pode mnou blejskají Pádrdský rybníky a po krátkém letu se dostávám nad Míšov.

V obci se už svítilo, ale zdálo se mi, že hospoda je trochu potmělá. Přistál jsem u okna a koukám přes sklo, nějaká činnost tam přece jenom je, ale osvětlení jako při Dušíčkách. No to se mi povedlo, ne ? Slyším kytaru, zpěv. Já jsem věděl, že tu budou, kluci zlatí.

Protáh jsem se škvírou pode dveřma a pozorně se rozhlížím. To, co jsem uviděl, by mě za normálních okolností vzalo dech. Hospoda osvětlená svíčkama, ozdobena chvojím a na zdi, představte si, na zdi nad stoly pověšená moje fotografie, velká tak asi jako předlistopadový Rudý právo. Nálevna nacvaklá, že by tam nalítej neupad, plná trampskejch babiček a trampskejch dědků.

Hombré právě dohrál, opatrně odložil kytaru, vyzunk půllitr jako za mlada a povídá: „Teda řeknu vám, moch tu klidně ještě nákej ten pátek bejt. Copak to je nákej věk, pětasedmdesát? Mohli sme spolu ještě něco vypít a zahrát si. Byl to stejně nejlepší kytarista, kerýho sem za ty léta tady na Brdech slyšel.“ „Dobrej byl, ale kanec, žádnou ženskou nenechal napokoji“, přiopile blekotal Datel. Měl na to plný právo, Datlík jeden. Byl jsem s jeho starou párkrát na chajdě, když von se zrovna povaloval v lázních. „Ale, ale, nepřeháněj“, odporovala Adéla, „byl přeci takový milý, pozorný, galantní.“

A tak to šlo pořád dokola. Chvíli hráli, pak zas kecali, tak jak to v hospodě při takový příležitosti chodí. No a to já už jsem se rozhod, že pomalu půjdu, tedy poletím. Do půlnoci musím bejt zpátky, jinak bude hroznej malér a budu mít zaražený vycházky na bůh ví jak dlouho. Ještě než sem se zase protáh tou škvírou, obracím se do výčepu a volám: „Ahoj kluci, ahoj osado, tak zase někdy na Brdech!“ Ale nikdo mě stejně neslyšel, jenom se mi zdálo, že ty plamínky svíček se jen tak trochu, trošičku zachvěly.

A tak letím k Plzni a říkám si: jen se kluci nebojte, až to jednou přijde a budete tu se mnou, zase všichni vyjedem. Fakt, nekecám !